

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **T.T.B.**, narozena „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**,
sídlem Loretánské náměstí 101/5, 118 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. 307678/2016-KKM,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 9. 2016, č. j. 307678/2016-KKM, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. 307678/2016-KKM, jímž žalovaný na základě žádosti žalobkyně o nové posouzení důvodů neudělení víza podle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) shledal, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „velvyslanectví“) ze dne 29. 9. 2015, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení víza rodinnému příslušníku občana Evropské unie, je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobkyně účelovým uzavřením manželství dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území České republiky. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba a doplnění žalobních bodů

2. V žalobě žalobkyně namítala, že její právní zástupce v průběhu řízení opakovaně neúspěšně žádal velvyslanectví i žalovaného o nahlédnutí do spisu, obdržel toliko prostou kopii záznamu z pohovoru s žalobkyní, a proto nemohl ověřit, zda do spisu jsou skutečně zařazeny všechny podklady předložené k žádosti (např. fotografie), zda bylo v případě pohovoru či výsledku manžela žalobkyně postupováno v souladu se zákonem, atd. Žalobkyně zdůraznila své právo na právní pomoc podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), kterou jí však advokát nemůže poskytnout, pokud mu není umožněno nahlédnutí do spisu. Současně bylo žalobkyni upřeno právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům a byla porušena také další ustanovení Listiny a Ústavy České republiky, jakož i základní zásady správního řízení, zejména podle § 4 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně měla za to, že podle § 158 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 154 téhož zákona se na dané řízení přiměřeně použije § 38 správního řádu o nahlížení do spisu, neboť je to potřebné. Dodala, že správní spis ve věci krátkodobého víza není uveden mezi utajovanými skutečnostmi. Podle žalobkyně zákon nahlédnutí do spisu v řízení o udělení krátkodobého víza dokonce vyžaduje k naplnění ústavněprávních požadavků na správní řízení.
3. Žalobkyně dále uvedla, že velvyslanectví předložila sadu fotografií, které vyvracejí závěr o účelovosti sňatku a prokazují, že se s manželem znali již v době, kdy v České republice pobývala pod jiným jménem, a že společně pobývali ve Vietnamu. Žalovaný si podle žalobkyně navzdory své povinnosti náležitě zjistit stav věci (srov. § 3 správního řádu) předložení těchto fotografií u velvyslanectví neověřoval, byť žalobkyně tvrdila, že je předložila. K poskytnuté kopii záznamu žalobkyně podotkla, že pohovor je zachycen na stranách 1 a 2 a je ukončen podpisy vedoucí konzulárního úseku, tlumočnice a žalobkyně. K takto podepsanému záznamu je však připojena třetí nikým nepodepsaná strana ručně psaného textu, v němž jsou uvedeny informace, kterými velvyslanectví odůvodnilo neudělení víza. Takový postup označila žalobkyně za nezákonný a dodala, že velvyslanectví nemůže k odsouhlasenému záznamu dodatečně připojit další neodsouhlasený a tlumočnicki nepřetlumočený text. Tvzení velvyslanectví, že se žalobkyně seznámila i s obsahem třetí strany a že i bez ní obsahuje záznam dostatek poznatků k zamítnutí žádosti, žalobkyně pokládala za nepravdivé. Žalovaný navíc nespecifikoval, jaké poznatky obsahuje záznam i bez třetí strany, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Závěr žalovaného, že žalobkyně uzavřela manželství primárně s cílem získání pobytového oprávnění na území České republiky, které nezískala poté, co zde

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobývala pod jiným jménem, není podle žalobkyně správný. Uvedla, že žalovaný opomněl, že žalobkyně pobytovým oprávněním v České republice disponovala již několik let, byť pod jinou totožností, a fakticky ji nic nenutilo tento stav měnit. Žalobkyně přiznala, že při podání žádosti o vízum v letech 2013 a 2014 uvedla nepravdivé tvrzení, že se s manželem seznámila na dálku, neboť se obávala, že jí vízum vzhledem k jejímu několikaletému pobytu v České republice pod jinou totožností nebude uděleno. Při podání stávající žádosti se žalobkyně rozhodla uvést pravdivou verzi.

4. V doplnění žalobních bodů ze dne 18. 1. 2017 žalobkyně namítala, že nahlédnutím do správního spisu u soudu zjistila, že v něm není založen žádný doklad o přibrání a poučení tlumočnice a podpisu slibu. Protokol o podání vysvětlení, který měl být dne 21. 9. 2015 sepsán s jejím manželem, podle žalobkyně neobsahuje podpis žádné z osob, které vysvětlení podávaly. Podotkla, že podle § 137 odst. 4 správního řádu nemůže podání vysvětlení sloužit jako důkazní prostředek. Žalobkyně upozornila také na to, že se napadené rozhodnutí opírá o pohovory, které měly být prováděny v řízeních o předchozích žádostech žalobkyně o vízum, ovšem záznamy z těchto pohovorů nejsou založeny ve spisu. Dodala, že spis neodpovídá předpisům o spisové službě, protože dokumenty v něm nejsou číslovány, není k němu připojen spisový seznam ani záznam o oprávněných úředních osobách, a proto není přezkoumatelné, zda je spis kompletní.

Vyjádření žalovaného k žalobě a k jejímu doplnění

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že institut nahlížení do spisu je upraven v § 38 správního řádu, tedy v části druhé, která se podle § 168 zákona o pobytu cizinců na řízení o udělení krátkodobého schengenského víza nevztahuje, neboť toto řízení je upraveno přímo použitelným nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009, o kodexu Společenství o vízech, (dále jen „vízový kodex“), které možnost žadatele nahlédnout do spisu neupravuje. Podle žalovaného nebyla žalobkyně zkrácena na svých veřejných subjektivních právech, neboť rozhodnutí velvyslanectví bylo řádně a věcně odůvodněno a poskytlo jí dostatek informací k tomu, aby se proti zamítnutí žádosti mohla bránit. Žalovaný s poukazem na 1 209 žádostí o krátkodobá víza v roce 2015 označil aplikaci § 38 správního řádu za stěžejí realizovatelnou a konstatoval, že neumožnění nahlédnout do spisu nemá za následek nezákonnost rozhodnutí. Záznam z pohovoru se žalobkyní podle žalovaného splňuje náležitosti § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že již na první straně záznamu se uvádí, že záznam obsahuje tři strany; ze závěru textu druhé strany je zřejmé, že text pokračuje na třetí straně. Podle žalovaného mělo velvyslanectví i bez třetí strany záznamu dostatek informací, které byly důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně, a to jednak z vízové historie žalobkyně a z pohovoru s jejím manželem. Tvrzení žalobkyně, že pobytovým oprávněním disponovala několik let a fakticky ji nic nenutilo tento stav měnit, žalovaný odmítl s poukazem na výpověď jejího manžela, že se před jejím odjezdem do Vietnamu, kdy žalobkyni tehdy skončil pobyt, dohodli přesněji na svatbě.
6. V doplnění vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že vízový kodex neupravuje právo na tlumočnicka, zastupitelské úřady jednají s žadatelem v místním jazyce, případně v jiném jazyce, který ovládá žadatel i pracovník úřadu. V daném případě žalobkyně ovládala pouze vietnamský jazyk, proto byla k pohovoru přizvána místní zaměstnankyně velvyslanectví, která je uvedena na záznamu z pohovoru. Žalovaný dále vysvětlil, že během vízového řízení komunikují zastupitelské úřady s Ministerstvem vnitra a cizineckou policií. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prostřednictvím interního elektronického systému; touto cestou byla zaslána žádost cizinecké policii o provedení pohovoru s manželem žalobkyně i záznam z tohoto pohovoru zpět velvyslanectví. Podle žalovaného žalobkyně nesprávně namítá porušení § 13 a § 137 odst. 4 správního řádu, která se na dané řízení nevztahují. Žalovaný podotkl, že si ověřoval u velvyslanectví předložení fotografií a bylo mu sděleno, že předloženy nebyly a nejsou součástí spisu. Žalovaný poznamenal, že spis splňuje náležitosti stanovené v čl. 37 odst. 3 vízového kodexu, požadavek na číslování dokumentů a spisový seznam nevyplývá z žádného právního předpisu a oprávněná osoba je uvedena na formuláři žádosti o vízum.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tím výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný nespécifikoval, jaké poznatky obsahuje záznam z pohovoru s žalobkyní i bez třetí strany. Této námitce soud nepřisvědčil. Především je třeba si uvědomit, že žalovaný primárně argumentoval tím, že žalobkyně byla seznámena i s obsahem třetí strany, což podle názoru soudu znamená, že žalovaný považoval za procesně použitelný celý záznam z pohovoru s žalobkyní. S tímto závěrem se soud ztotožňuje, jak bude odůvodněno níže. Pouze na doplnění pro případ, že by argument o seznámení žalobkyně s celým záznamem neobstál, žalovaný uvedl, že záznam obsahuje dostatek poznatků i bez třetí strany. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně obdržela kopii předmětného záznamu a v podání nazvaném *Odůvodnění žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza* z obsahu tohoto záznamu vycházela. Podle názoru soudu tudíž žalobkyně sama dobře věděla, jaké údaje se v předmětném záznamu nacházejí a na které jeho straně. Za dané situace vyhodnotil soud napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.
11. Poté soud přistoupil k posouzení námitek týkajících se nahlížení do spisu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala žádost o schengenské vízum na dobu tří měsíců, vztahuje se na postup při vyřizování této žádosti vízový kodex (srov. jeho čl. 1 odst. 1). Řízení o udělení krátkodobého víza je dále upraveno v § 20 zákona o pobytu cizinců s tím, že zvláštním druhem opravného prostředku proti rozhodnutí o neudělení víza je tzv. nové posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důvodů neudělení víza podle § 180e zákona o pobytu cizinců. Soud připomíná, že v obou těchto řízeních je podle § 168 zákona o pobytu cizinců výslovně vyloučena aplikace části druhé a třetí správního řádu. Žalobkyni lze nicméně přisvědčit v tom, že podle § 177 odst. 2 správního řádu se při všech postupech vyjmenovaných v § 168 zákona o pobytu cizinců uplatní část čtvrtá správního řádu. Pro dané řízení se proto použije i § 154 správního řádu, podle kterého *„[j]estliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.“*

12. Ve výčtu ustanovení správního řádu, která se použijí obdobně, sice není uveden ani § 17 upravující správní spis, ani § 38 upravující nahlížení do spisu, ovšem to podle názoru soudu nic nemění na skutečnosti, že správní orgán je povinen správní spis vést. Pokud jde o náležitosti správního spisu, žalovaný zcela správně odkázal na čl. 37 odst. 3 větu druhou vízového kodexu, v němž jsou požadavky na obsah správního spisu upraveny odlišně od správního řádu, a to následovně: *„Každý jednotlivý spis obsahuje formulář žádosti, kopie příslušných podpůrných dokladů, záznam o provedených ověřeních a referenční číslo uděleného víza tak, aby mohli konzulární pracovníci případně nově posoudit okolnosti, za kterých bylo rozhodnuto o žádosti.“* Pro projednávanou věc je však podstatné především to, že jak velvyslanectví, tak žalovaný byli povinni správní spis vést a vkládat do něj přinejmenším kopie podpůrných dokladů a záznamy o provedených ověřeních.
13. Soud dále zdůrazňuje, že pokud jednou správní spis existuje a nejsou-li dány nějaké objektivní překážky (utajované skutečnosti ve spisu apod.), musí být účastníkovi řízení umožněno do správního spisu nahlédnout a seznámit se s tím, z jakých podkladů vzešlo rozhodnutí o neudělení víza. Tento požadavek podle názoru soudu vyplývá především z obecně použitelného § 4 odst. 1 a 4 správního řádu, který označuje veřejnou správu za službu veřejnosti a ukládá správním orgánům povinnost umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Nemá-li totiž účastník řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu, je jeho možnost uplatňovat svá práva významně omezena (ztížena) a současně na straně správního orgánu hrozí libovůle (svévole) při rozhodování. Z těchto důvodů soud souhlasí se žalobkyní v tom, že v daném řízení bylo namíste v souladu s § 154 správního řádu přiměřeně aplikovat § 38 téhož zákona, neboť to bylo potřebné k dodržení základních zásad správního řízení, tj. k umožnění žalobkyni uplatňovat svá práva a právem chráněné zájmy.
14. S ohledem na moderní možnosti elektronické komunikace a s přihlédnutím k tvrzení žalovaného o předávání dokumentů prostřednictvím interního elektronického systému, soud dodává, že samotná skutečnost, že spis o žádosti žalobkyně byl veden na velvyslanectví, tj. ve Vietnamu, není na překážku tomu, aby do něj žalobkyně u žalovaného nahlédla, a to přinejmenším v řízení o její žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza, které je navíc stejně vedeno přímo žalovaným. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, ani žalovaný však žalobkyni do spisu nahlédnout neumožnil, a tím porušil § 4 odst. 1 a 4 správního řádu a § 38 téhož zákona užitý přiměřeně na základě § 154 správního řádu. Žalovaný se tedy dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť žalobkyni zabránilo v tom, aby se seznámila s obsahem správního spisu a na základě svých zjištění uplatnila svá práva a právem chráněné zájmy.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. K námitkám zpochybňujícím obsah záznamu z pohovoru se žalobkyní soud připomíná, že tento záznam z pohovoru se žadatelem o krátkodobé vízum ze dne 1. 9. 2015 na titulní straně obsahuje poznámku, že má tři strany. Jedná se o standardní formulář, na kterém jsou předtištěny základní údaje a který se následně vyplňuje ručně. Podle názoru soudu je zjevné, že část II. tohoto formuláře, nazvaná *Obsah pohovoru*, nepostačovala k zachycení všech skutečností, které při pohovoru zazněly, a proto bylo pokračováno na dalším čistém listu (bez předtisku). Žalobkyně si tedy musela být vědoma toho, že záznam má tři strany, neboť tuto skutečnost (uvedenou na první straně) potvrdila svým podpisem v místě k tomu určeném, a to pod předtiskem *Souhlasím se záznamem*. Zároveň z textu uvedeného na druhé straně zjevně vyplývá, že tento musí někde pokračovat, neboť není ukončen. Žalobkyně sama by v neposlední řadě měla vědět, co všechno při pohovoru na velvyslanectví sdělila. Vzhledem k tomu, že nijak věcně nezpochybnila informace uvedené na třetí straně záznamu, soud uzavírá, že daná námitka není důvodná.
16. Pokud jde o fotografie údajně předložené žalobkyní, soud konstatuje, že se ve správním spisu nenacházejí. Žalobkyně však nepřednesla žádný důkazní návrh, jímž by své tvrzení o předložení fotografií mohla prokázat, a proto soud vychází z toho, že skutečně předloženy nebyly.
17. Ve vztahu k dalším námitkám, které žalobkyně uplatnila až v doplnění žalobních bodů, podaném po uplynutí lhůty k podání žaloby, soud předesílá, že tyto námitky nevyhodnotil jako opožděné, neboť představují reakci na obsah spisu, se kterým se žalobkyně v důsledku výše popsaného nezákonného postupu žalovaného mohla seznámit až poté, kdy jej žalovaný předložil soudu. Zároveň soud upozorňuje žalobkyni na to, že ze zařazení do části čtvrté správního řádu vyplývá, že postupy uvedené v § 168 zákona o pobytu cizinců nejsou považovány za formální správní řízení ve smyslu § 9 správního řádu, a proto je postup správních orgánů v režimu těchto ustanovení (včetně § 20 a § 180e zákona o pobytu cizinců aplikovaných v projednávané věci) charakterizován nižší mírou formálnosti, než je tomu ve správním řízení podle části druhé a třetí správního řádu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011-221, publ. pod č. 2544/2012 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Z tohoto důvodu neobstojí námitky zpochybňující přihrání tlumočnice a způsob vedení správního spisu.
18. Soud dále opakuje, že podle čl. 37 odst. 3 vízového kodexu mají být součástí správního spisu kopie příslušných podpůrných dokladů a záznamy o provedených ověřeních. Z tohoto pohledu nespátňuje soud pochybení v tom, že protokol o podání vysvětlení, který měl být dne 21. 9. 2015 sepsán s manželem žalobkyně, neobsahuje podpis žádné z osob, které vysvětlení podávaly. Žalobkyně však současně zcela oprávněně namítala, že ve správním spisu nejsou založeny záznamy z pohovorů z předchozích řízení, na které se žalovaný odvolává v napadeném rozhodnutí. Soud proto shledal, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu, což způsobuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
19. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že řízení vedené žalovaným bylo zatíženo podstatnými vadami, a proto soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Ostatními žalobními námitkami se soud pro nadbytečnost nezabýval, neboť po odstranění označených vad může být další vývoj správního řízení i jeho výsledek naprosto odlišný.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a repliky – 2 x § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. září 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.